UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 24. marca 2011*

Vo veci T-36/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, so sídlom v Rosbachu (Nemecko), v zastúpení: pôvodne H. Kaltenecker, neskôr R. Böhm a napokon H. Kaltenecker, advokáti,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Dánske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne B. Weis Fogh a V. Pasternak Jørgensen, neskôr V. Pasternak Jørgensen, C. Vang a S. Juul Jørgensen, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: nemčina.

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Costa de Oliveira a T. Scharf, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť rozhodnutí Komisie z 9. októbra 2009 a z 1. decembra 2009, ktorým bol organizácii Internationaler Hilfsfonds odmietnutý úplný prístup k spisu týkajúcemu sa zmluvy LIEN 97-2011,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia K. Jürimäe (spravodajkyňa) a M. van der Woude,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Právny rámec

1 Článok 7 ods. 1 a 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) stanovuje:

„1. Žiadosť o prístup k dokumentu sa bezodkladne spracuje. …

2. V prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia môže žiadateľ do 15 pracovných dní od obdržania odpovede od orgánu podať opakovanú žiadosť s požiadavkou, aby orgán prehodnotil svoje stanovisko."

2 Podľa článku 8 nariadenia nazvaného „Postup pri vybavovaní opakovanej žiadosti":

„1. Opakovaná žiadosť sa bezodkladne spracuje. Do 15 pracovných dní od zaevidovania takejto žiadosti orgán buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a v da-

nej lehote poskytne prístup v súlade s článkom 10, alebo písomne oznámi dôvody úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti. V prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti orgán informuje žiadateľa o opravných prostriedkoch, ktoré má k dispozícii, a to začatie súdneho konania proti orgánu a/alebo sťažnosť ombudsmanovi v súlade s podmienkami stanovenými v príslušných článkoch [263 ZFEÚ] a [228 ZFEÚ].

2. Vo výnimočných prípadoch, napríklad v prípade žiadosti týkajúcej sa veľmi dlhého dokumentu alebo veľkého počtu dokumentov, sa lehota ustanovená v odseku 1 môže predĺžiť o 15 pracovných dní za podmienky, že žiadateľovi sa táto skutočnosť vopred oznámi a poskytne sa mu podrobné odôvodnenie.

3. Ak sa orgánu nepodarí odpovedať na žiadosť v stanovenej lehote, považuje sa to za zápornú odpoveď a podľa príslušných ustanovení Zmluvy o [fungovaní EÚ] má žiadateľ nárok začať súdne konanie proti orgánu a/alebo podať sťažnosť ombudsmanovi."

Skutkové okolnosti

3 Žalobkyňa – Internationaler Hilfsfonds eV – je mimovládna organizácia založená podľa nemeckého práva, ktorá pôsobí v oblasti humanitárnej pomoci. Dňa 28. apríla 1998 podpísala s Komisiou Európskych spoločenstiev zmluvu LIEN 97-2011 (ďalej len „zmluva") na účely spolufinancovania programu lekárskej pomoci, ktorý organizovala v Kazachstane.

4 Dňa 1. októbra 1999 Komisia jednostranne odstúpila od zmluvy a 6. augusta 2001 informovala žalobkyňu o svojom rozhodnutí prijatom v nadväznosti na toto odstúpenie vymáhať určitú sumu zaplatenú žalobkyni v rámci plnenia tejto zmluvy.

5 Dňa 9. marca 2002 žalobkyňa podala Komisii žiadosť o prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy. Po tom, čo Komisia tejto žiadosti čiastočne vyhovela, žalobkyňa listom z 11. júla 2002 zaslanom predsedovi Komisie požiadala o úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy. Vzhľadom na to, že táto žiadosť nebola vybavená k jej spokojnosti, žalobkyňa podala Európskemu ombudsmanovi sťažnosť, ktorá bola zaregistrovaná pod číslom 1874/2003/GG, z dôvodu, že Komisia jej odmietla poskytnúť úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy.

6 V nadväznosti na návrh odporúčania z 15. júla 2004, ktorý ombudsman zaslal Komisii, a podrobné stanovisko, ktoré Komisia 12. a 21. októbra 2004 zaslala ombudsmanovi, ombudsman prijal 14. decembra 2004 konečné rozhodnutie, v ktorom prostredníctvom kritickej poznámky konštatoval, že skutočnosť, že Komisia neuviedla náležité dôvody, ktoré by mohli odôvodniť jej odmietnutie poskytnúť žalobkyni prístup k viacerým dokumentom týkajúcim sa zmluvy, je prípadom nesprávneho úradného postupu.

7 Dňa 22. decembra 2004 žalobkyňa s poukazom na závery konečného rozhodnutia ombudsmana zo 14. decembra 2004 zaslala predsedovi Komisie ďalšiu žiadosť o úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy. Listom zo 14. februára 2005 Komisia odpovedala na túto žiadosť a v tejto súvislosti rozhodla, že žalobkyni neposkytne iné dokumenty ako tie, ktoré jej už sprístupnila.

8 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. apríla 2005 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu Komisie zo 14. februára 2005, ktorá bola zapísaná pod spisovou značkou T-141/05. V nadväznosti na námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou na základe článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa Súd prvého stupňa rozsudkom z 5. júna 2008, Internationaler Hilfsfonds/Komisia (T-141/05, neuverejnený v Zbierke), zamietol žalobu žalobkyne ako neprípustnú.

9 V nadväznosti na odvolanie, ktoré podala žalobkyňa podľa článku 56 štatútu Súdneho dvora, Súdny dvor rozsudkom z 26. januára 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisia (C-362/08 P, Zb. s. I-669), zrušil rozsudok z 5. júna 2008, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, už citovaný, zamietol námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou v konaní pred Súdom prvého stupňa a vrátil mu vec, aby rozhodol o návrhoch žalobkyne smerujúcich k zrušeniu rozhodnutia Komisie zo 14. februára 2005, ktorým jej bol zamietnutý prístup k predmetným dokumentom. Vo veci vrátenej Všeobecnému súdu, ktorej spisová značka je v súčasnosti T-141/05 RENV, momentálne prebieha konanie.

10 Listami z 28. a 31. augusta 2009 žalobkyňa podala novú žiadosť o úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy.

11 Listom z 9. októbra 2009 Komisia odpovedala na túto novú žiadosť o úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy, pričom uviedla, že vzhľadom na čas, ktorý uplynul od vydania jej rozhodnutia o žiadosti o úplný prístup k dokumentom zo spisu žalobkyne z 22. decembra 2004, ktorá je predmetom žaloby vo veci T-141/05, Komisia opätovne preskúmala každý dokument v predmetnom spise, ktorý nebol sprístupnený, a že na základe tohto preskúmania sa rozhodla poskytnúť žalobkyni širší, avšak nie úplný prístup k uvedeným dokumentom.

12 Listom z 15. októbra 2009, ktorý bol doručený Komisii 19. októbra 2009, žalobkyňa podala žiadosť, ktorou vyzvala Komisiu, aby opätovne preskúmala odpoveď z 9. októbra 2009 na jej novú žiadosť o úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy, ktorá bola obsiahnutá v listoch z 28. a 31. augusta 2009.

13 Dňa 10. novembra 2009 Komisia predĺžila lehotu stanovenú na poskytnutie odpovede na žiadosť žalobkyne z 15. októbra 2009, takže určená lehota na poskytnutie odpovede uplynula 1. decembra 2009.

14 V liste z 1. decembra 2009, ktorý bol doručený žalobkyni 2. decembra 2009, Komisia uviedla, že vzhľadom na to, že žiadosť žalobkyne z 15. októbra 2009 si vyžaduje podrobné preskúmanie mnohých relevantných dokumentov a že príslušné rokovania s ostatnými útvarmi ešte nie sú ukončené, nie je ešte žiaľ schopná poskytnúť konečnú odpoveď na túto žiadosť. Komisia ďalej uviedla:

„Podľa článku 8 ods. 3 nariadenia… č. 1049/2001 máte právo obrátiť sa na [Všeobecný súd] alebo na ombudsmana. List s odpoveďou je však takmer hotový, takže môžete čoskoro očakávať podrobnú odpoveď Komisie. … Rozhodnutie Vám bude doručené čo najskôr. …“

Konanie a návrhy účastníkov konania

15 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 1. februára 2010 žalobkyňa podala žalobu, ktorou sa začalo toto konanie a ktorá smeruje proti rozhodnutiam Komisie, ktoré sú obsiahnuté jednak v liste z 9. októbra 2009 a jednak v liste z 1. decembra 2009.

16 Dňa 5. mája 2010 Komisia doručila do kancelárie Všeobecného súdu vyjadrenie k žalobe, ktoré obsahovalo návrh na zastavenie konania a návrh na vydanie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania.

17 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 20. júla 2010 žalobkyňa podľa článku 48 rokovacieho poriadku uviedla nové dôvody, ktorými chcela do svojej argumentácie na účely prejednávanej žaloby zahrnúť tvrdenia, ktoré sú údajné podobné tvrdeniam, ktoré Všeobecný súd prijal v rozsudku zo 7. júla 2010, Agrofert Holding/Komisia (T-111/07, Zb. s. II-128*).

18 Uznesením predsedu druhej komory Všeobecného súdu z 24. augusta 2010 bol pripustený vstup Dánskeho kráľovstva do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu návrhov žalobkyne.

19 V nadväznosti na žiadosť Všeobecného súdu o informácie, v ktorej Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby mu oznámili prípadné pripomienky a prípadné dôsledky, ktoré vyvodzujú z odôvodnenia a z výroku rozsudku Všeobecného súdu z 19. januára 2010, Co-Frutta/Komisia (T-355/04 a T-446/04, Zb. s. II-1), pokiaľ ide o záujem žalobkyne na konaní po prijatí rozhodnutia z 29. apríla 2010 a podaní žaloby vo veci T-300/10, uvedení účastníci konania zaslali svoju odpoveď v stanovenej lehote.

20 Vo svojej písomnej odpovedi zo 14. októbra 2010 žalobkyňa uviedla, že má naďalej záujem na konaní v prejednávanej veci a že v prípade, ak by Všeobecný súd rozhodol inak, vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci by mal rozhodnúť, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a že je povinná nahradiť trovy konania žalobkyne.

21 Vo svojej písomnej odpovedi zo 14. októbra 2010 Komisia osobitne uviedla, že vzhľadom na to, že žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu z 29. apríla 2010, žalobkyňa stratila záujem na konaní v prejednávanej veci.

22 Vo svojej písomnej odpovedi z 15. októbra 2010 Dánske kráľovstvo uviedlo, že nemá záujem predložiť pripomienky týkajúce sa záujmu žalobkyne na konaní.

23 Žalobkyňa, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutia Komisie z 9. októbra 2009 a z 1. decembra 2009 „v rozsahu, v akom jej nimi bol zamietnutý prístup k nesprístupneným dokumentom“ týkajúcim sa zmluvy,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— v prípade, ak by Všeobecný súd rozhodol, že žaloba smeruje proti konkludentnému zamietavému rozhodnutiu, zamietol žalobu ako bezpredmetnú,

— uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

25 Na úvod je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o výlučne skutkové okolnosti prijatia obidvoch rozhodnutí napadnutých žalobkyňou v prejednávanej veci, medzi účastníkmi konania nie je sporné, že list z 9. októbra 2009 bol zaslaný žalobkyni ako odpoveď na jej novú žiadosť o úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy obsiahnutú v listoch z 28. a 31. augusta 2009. Tiež je nesporné, že list z 1. decembra 2009 bol zaslaný žalobkyni v nadväznosti na jej žiadosť z 15. októbra 2009.

26 Okrem toho, ako žalobkyňa sama výslovne uviedla v žalobe, pričom Komisia toto jej tvrdenie nepoprela, je potrebné konštatovať, že po prvé listy žalobkyne z 28. a 31. augusta 2009 boli zaslané Komisii podľa článku 7 nariadenia č. 1049/2001, a preto ich treba spoločne kvalifikovať ako „prvú žiadosť“ v zmysle uvedeného článku (ďalej len „prvá žiadosť“), a po druhé list žalobkyne z 15. októbra 2009 bol zaslaný Komisii podľa článku 8 tohto nariadenia, a teda ho treba kvalifikovať ako „opakovanú žiadosť“ v zmysle uvedeného článku (ďalej len „opakovaná žiadosť“).

27 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné v prvom rade jednak preskúmať prípustnosť návrhov žalobkyne smerujúcich k zrušeniu rozhodnutia Komisie obsiahnutého v liste z 9. októbra 2009 a jednak preskúmať, či má žalobkyňa naďalej záujem na konaní, pokiaľ ide o jej návrhy smerujúce k zrušeniu rozhodnutia Komisie obsiahnutého v liste z 1. decembra 2009.

O prípustnosti návrhov smerujúcich proti rozhodnutiu Komisie z 9. októbra 2009

28 Podľa článku 111 rokovacieho poriadku, ak je žaloba zjavne neprípustná, Všeobecný súd môže bez ďalšieho konania rozhodnúť odôvodneným uznesením.

29 V prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieva, že na základe spisového materiálu má dostatok informácií, a na základe tohto článku rozhodol, že o prípustnosti návrhov smerujúcich proti rozhodnutiu Komisie z 9. októbra 2009 rozhodne bez ďalšieho konania.

30 Podľa článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ žaloba o neplatnosť sa musí podať do dvoch mesiacov od zverejnenia napadnutého aktu, alebo jeho oznámenia žalobcovi, alebo ak toto chýba, odo dňa, keď sa o ňom žalobca dozvedel. Podľa článku 102 ods. 2 rokovacieho poriadku sa musí k tejto lehote pripočítať desaťdňová lehota zohľadňujúca vzdialenosť.

31 Podľa ustálenej judikatúry táto lehota na podanie žaloby má kogentnú povahu a bola stanovená s cieľom zabezpečiť jasnosť a právnu istotu a zabrániť akejkoľvek

diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti a je úlohou súdu Únie z úradnej moci overiť, či bola dodržaná (rozsudok Súdneho dvora z 23. januára 1997, Coen, C-246/95, Zb. s. I-403, bod 21, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1997, Mutual Aid Administration Services/Komisia, T-121/96 a T-151/96, Zb. s. II-1355, body 38 a 39).

32 V prejednávanej veci je nesporné, že žalobkyňa vo svojej opakovanej žiadosti z 15. októbra 2010 vyzvala Komisiu, aby opätovne preskúmala svoju odpoveď na novú žiadosť žalobkyne uvedenú vo svojom liste z 9. októbra 2009. Preto bez toho, aby bolo potrebné určiť presný dátum doručenia tohto listu z 9. októbra 2009 žalobkyni alebo určiť, kedy presne sa žalobkyňa o tomto liste dozvedela, je potrebné konštatovať, že žalobkyni bol uvedený list doručený alebo sa o ňom dozvedela zjavne najneskôr 15. októbra 2010, keď podala svoju opakovanú žiadosť.

33 Okrem toho žalobkyňa nepreukázala a ani sa neodvolávala na existenciu nepredvídateľnej okolnosti alebo vyššej moci umožňujúcich odchýliť sa od predmetnej lehoty na základe článku 45 druhého odseku štatútu Súdneho dvora uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom podľa článku 53 uvedeného štatútu.

34 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy dvojmesačná lehota na podanie žaloby podľa článku 101 ods. 1 písm. a) rokovacieho poriadku začala plynúť najneskôr 16. októbra 2009, čiže v deň, ktorý nasleduje po dni, keď bol žalobkyni najneskôr doručený list Komisie z 9. októbra 2009 alebo keď sa žalobkyňa o tomto liste najneskôr dozvedela. Táto lehota teda vzhľadom na desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť a na neskončenie plynutia lehoty, ak jej koniec pripadne na sobotu, nedeľu alebo na oficiálny sviatok, podľa článku 101 ods. 2 rokovacieho poriadku uplynula najneskôr 29. decembra 2009, čiže najmenej jeden mesiac a tri dni pred podaním tejto žaloby v rozsahu, v akom táto žaloba smeruje proti rozhodnutiu Komisie z 9. októbra 2009, t. j. 1. februára 2010.

35 Z toho vyplýva, že prejednávanú žalobu v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu rozhodnutia obsiahnutého v liste z 9. októbra 2009, treba posúdiť ako oneskorenú, a teda sa musí zamietnuť ako zjavne neprípustná bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné dôvody neprípustnosti vznesené Komisiou.

O záujme žalobkyne na konaní, pokiaľ ide o návrhy smerujúce proti rozhodnutiu Komisie z 1. decembra 2009

O predmete návrhov smerujúcich proti rozhodnutiu Komisie z 1. decembra 2009

36 Medzi účastníkmi konania je sporné, či sa návrhy smerujúce proti rozhodnutiu Komisie z 1. decembra 2009 v podstate týkajú konkludentného rozhodnutia o zamietnutí opakovanej žiadosti (ďalej len „konkludentné zamietavé rozhodnutie“).

37 Po prvé Všeobecný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v prejednávanej veci Komisia vo svojom liste z 1. decembra 2009 oznámila žalobkyni, že nie je schopná odpovedať na opakovanú žiadosť v stanovenej lehote. Okrem toho Komisia v tomto liste oznámila žalobkyni, že podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 sa môže obrátiť na Všeobecný súd alebo na ombudsmana. Vzhľadom na samotné znenie listu z 1. decembra 2009 je teda potrebné konštatovať, že Komisia nielenže sama považovala za potrebné uviesť, že nie je schopná odpovedať na opakovanú žiadosť v lehote stanovenej

po predĺžení, ale tiež osobitne upozornila žalobkyňu na prostriedky nápravy, ktoré prichádzajú do úvahy podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 v prípade, ak inštitúcia neodpovie na opakovanú žiadosť. V dôsledku toho je potrebné konštatovať – rovnako ako žalobkyňa uviedla vo svojej replike – že Komisia vo svojom liste z 1. decembra 2009 síce tiež informovala žalobkyňu, že môže „čoskoro očakávať podrobnú odpoveď Komisie", ale že v podstate len uznala, že nie je schopná poskytnúť odpoveď na opakovanú žiadosť a že proti tomuto neposkytnutiu odpovede sa možno brániť žalobou.

38 Po druhé Všeobecný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry tak Súdny dvor, ako aj Všeobecný súd v zásade odmietajú uznať, že samotnú nečinnosť inštitúcie možno považovať za konkludentné rozhodnutie, pokiaľ neexistujú výslovné ustanovenia, ktoré určujú lehotu, po ktorej uplynutí by sa takéto rozhodnutie považovalo za prijaté zo strany inštitúcie vyzvanej na prijatie stanoviska, a ktoré stanovujú obsah tohto rozhodnutia, bez toho, aby bol spochybnený systém prostriedkov nápravy vytvorený Zmluvou o fungovaní Európskej únie (rozsudok Súdneho dvora z 9. decembra 2004, Komisia/Greencore, C-123/03 P, Zb. s. I-11647, bod 45; rozsudky Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1999, SGA/Komisia, T-189/95, T-39/96 a T-123/96, Zb. s. II-3587, bod 27; Sodima/Komisia, T-190/95 a T-45/96, Zb. s. II-3617, bod 32, a z 9. septembra 2009, Brink's Security Luxembourg/Komisia, T-437/05, Zb. s. II-3233, bod 55).

39 Pokiaľ však ide o nariadenie č. 1049/2001, z článku 8 ods. 3 tohto nariadenia vyplýva, že normotvorca stanovil, že neposkytnutie odpovede inštitúcie v lehote, ktorá je jej určená v rámci vybavovania opakovaných žiadostí v zmysle článku 8 ods. 1 a 2 uvedeného nariadenia, predstavuje zamietavú odpoveď.

40 Preto je potrebné konštatovať, že článok 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 jednak výslovne stanovuje lehotu, po uplynutí ktorej sa v prípade neexistencie rozhodnutia o opakovanej žiadosti predpokladá, že predmetná inštitúcia prijala konkludentné

rozhodnutie, a jednak vymedzuje obsah tohto rozhodnutia, a to tak, že ide o zamietavé rozhodnutie.

41 Po tretie Všeobecný súd pripomína, že normotvorca v článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 tiež výslovne stanovil, že žiadateľ môže proti tomuto konkludentnému zamietavému rozhodnutiu podať žalobu v súlade s ustanoveniami Zmluvy o fungovaní EÚ.

42 Preto je podľa judikatúry uvedenej v bode 38 vyššie potrebné konštatovať, že nekonanie inštitúcie po podaní opakovanej žiadosti treba považovať za konkludentné zamietavé rozhodnutie, ktoré možno napadnúť žalobou v súlade s článkom 263 ZFEÚ.

43 Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovania Všeobecný súd zastáva názor, že návrhy na zrušenie rozhodnutia Komisie z 1. decembra 2009 sa majú vykladať tak, že smerujú k zrušeniu konkludentného zamietavého rozhodnutia v nadväznosti na neexistenciu odpovede Komisie na opakovanú žiadosť, ktorú Komisia v uvedenom liste sama konštatovala.

O záujme žalobkyne na konaní, pokiaľ ide o návrhy na zrušenie konkludentného zamietavého rozhodnutia

44 Podľa článku 113 rokovacieho poriadku Všeobecný súd môže kedykoľvek aj bez návrhu, po vypočutí účastníkov konania, rozhodnúť o prekážke konania z dôvodu verejného záujmu. V prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieva, že na základe spisového materiálu a vysvetlení, ktoré účastníci konania poskytli počas písomnej časti konania, má dostatok informácií, takže nie je potrebné otvoriť ústnu časť konania.

45 Podľa ustálenej judikatúry nedostatok záujmu na konaní je prekážkou konania z dôvodu verejného záujmu, ktorú môže súd Únie skúmať aj bez návrhu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, Zb. s. II-3253, bod 45 a tam citovanú judikatúru).

46 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podmienky prípustnosti žaloby sa posudzujú, s výnimkou samostatnej otázky straty záujmu na konaní, v okamihu podania žaloby (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. marca 2002, Shaw a Falla/Komisia, T-131/99, Zb. s. II-2023, bod 29 a tam citovanú judikatúru). V záujme riadneho výkonu spravodlivosti však táto úvaha týkajúca sa okamihu posúdenia prípustnosti žaloby nemôže Všeobecnému súdu brániť v konštatovaní, že už neexistuje dôvod na vydanie rozhodnutia v prípade, keď žalobca, ktorý mal pôvodne záujem na konaní, stratil akýkoľvek osobný záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia vzhľadom na udalosť, ktorá nastala po podaní uvedenej žaloby. Na to, aby žalobca mohol pokračovať v konaní o žalobe smerujúcej k zrušeniu rozhodnutia, je totiž potrebné, aby si zachoval osobný záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia (uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. októbra 2005, First Data a i./Komisia, T-28/02, Zb. s. II-4119, body 36 a 37, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2008, Alitalia/Komisia, T-301/01, Zb. s. II-1753, bod 37), keďže v opačnom prípade, ak v priebehu konania záujem žalobcu na konaní zanikne, rozhodnutie Všeobecného súdu vo veci samej žalobcovi neprinesie nijaký prospech (rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 43, a rozsudok Co-Frutta/Komisia, už citovaný, bod 44).

47 V prejednávanej veci medzi účastníkmi konania nie je sporné, že ku dňu podania žaloby v prejednávanej veci žalobkyňa v nadväznosti na opakovanú žiadosť dostala len list z 1. decembra 2009, v ktorom ju Komisia v podstate informovala o existencii konkludentného zamietavého rozhodnutia. Preto žalobkyňa k tomuto dňu mala záujem na konaní a žaloba bola prípustná.

48 Je však tiež nesporné, že Komisia po svojom liste z 1. decembra 2009 (bod 14 vyššie) listom z 29. apríla 2010 výslovne a definitívne odpovedala na opakovanú žiadosť žalobkyne a v tejto súvislosti jej poskytla prístup k ďalším dokumentom zo spisu týkajúcim sa zmluvy, avšak neposkytla jej úplný prístup k spisu. Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 9. júla 2010 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu Komisie z 29. apríla 2010.

49 Okrem toho z dôvodov, ktoré uviedla žalobkyňa v replike z 5. júla 2010, vyplýva, že žalobkyňa po tom, čo Komisia prijala rozhodnutie z 29. apríla 2010, nechcela upraviť svoje návrhy na zrušenie podané v prejednávanej veci. Žalobkyňa naopak vo svojej replike výslovne informovala Všeobecný súd, že sa rozhodla podať ďalšiu žalobu proti rozhodnutiu Komisie z 29. apríla 2010, čo skutočne urobila 9. júla 2010 na základe článku 263 ZFEÚ, ako bolo uvedené v bode 48 vyššie.

50 V dôsledku toho už nie je potrebné rozhodnúť o prejednávanej žalobe v rozsahu, v akom smeruje proti konkludentnému zamietavému rozhodnutiu, keďže žalobkyňa už nemá osobný záujem na zrušení uvedeného rozhodnutia z dôvodu, že Komisia prijala v nadväznosti na opakovanú žiadosť rozhodnutie z 29. apríla 2010, ktorého zrušenia sa žalobkyňa navyše domáha vo veci T-300/10, Internationaler Hilfsfonds/Komisia, v ktorej prebieha konanie na Všeobecnom súde. Komisia totiž prijatím rozhodnutia z 29. apríla 2010 v skutočnosti výslovne odpovedala na opakovanú žiadosť, čo žalobkyňa nepopiera, a teda konkludentne vzala späť konkludentné zamietavé rozhodnutie.

51 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že prejednávaná žaloba sa musí bez toho, aby bolo potrebné posúdiť prípustnosť nového dôvodu, ktorý žalobkyňa uviedla vo svojom liste z 20. júla 2010 (bod 17 vyššie), vyhlásiť za zjavne neprípustnú v rozsahu,

v akom smeruje proti rozhodnutiu Komisie z 9. októbra 2009, a za bezpredmetnú v rozsahu, v akom smeruje proti konkludentnému zamietavému rozhodnutiu.

O trovách

52 V prvom rade je potrebné pripomenúť, že podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nemala vo veci úspech, keďže jej žaloba o neplatnosť je v rozsahu, v akom sa týka rozhodnutia Komisie z 9. októbra 2009, zjavne neprípustná, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania Komisie vynaložené v súvislosti s návrhmi na zrušenie uvedeného rozhodnutia.

53 Ďalej je potrebné pripomenúť, že podľa článku 87 ods. 6 rokovacieho poriadku, ak Všeobecný súd konanie vo veci zastavil, rozhodne o náhrade trov konania podľa voľnej úvahy.

54 V prejednávanej veci je vzhľadom na zánik predmetu žaloby v rozsahu, v akom žaloba smeruje proti konkludentnému zamietavému rozhodnutiu, potrebné na jednej strane konštatovať, ako Komisia v liste z 1. decembra 2009 výslovne uznala, že do konca lehoty stanovenej článkom 8 nariadenia č. 1049/2001 – v prejednávanej veci po predĺžení lehoty 1. decembra 2009 – nebola schopná poskytnúť odpoveď na opakovanú žiadosť. Na druhej strane na rozdiel od toho, čo uviedla Komisia v tom istom liste, konkrétne že žalobkyňa môže „čoskoro“ očakávať podrobnú odpoveď, je potrebné poukázať

na to, že potvrdzujúce rozhodnutie bolo prijaté až 29. apríla 2010, čiže takmer päť mesiacov po zaslaní listu z 1. decembra 2009, ktorý bol žalobkyni doručený 2. decembra 2009, a teda viac ako dva a pol mesiaca po uplynutí lehoty na podanie žaloby o neplatnosť stanovenej žalobkyni podľa článku 263 ZFEÚ na napadnutie zákonnosti konkludentného rozhodnutia o zamietnutí opakovanej žiadosti, ktorú bola žalobkyňa oprávnená podať podľa článku 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. Napokon vzhľadom na to, že neprináleží Všeobecnému súdu rozhodovať o dôvodnosti rozhodnutia žalobkyne podať novú žalobu proti rozhodnutiu Komisie z 29. apríla 2010 namiesto úpravy jej návrhov v prejednávanej veci tak, aby zohľadňovali toto rozhodnutie, Všeobecný súd nemôže zohľadniť túto okolnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania na základe článku 87 ods. 6 rokovacieho poriadku.

55 Preto vzhľadom na skutkové okolnosti, ktorými sa vyznačuje prejednávaná vec, a najmä vzhľadom na skutočnosť, že Komisia zjavne prekročila lehotu, ktorá jej bola stanovená podľa článku 8 nariadenia č. 1049/2001 na poskytnutie odpovede na opakovanú žiadosť, takže žalobkyňa v rámci ochrany svojich práv nemala inú možnosť ako podať túto žalobu proti konkludentnému zamietavému rozhodnutiu, je opodstatnené uložiť Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a povinnosť nahradiť trovy konania žalobkyne vynaložené v súvislosti s návrhmi na zrušenie konkludentného zamietavého rozhodnutia.

56 Napokon podľa článku 87 ods. 4 prvého odseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Preto Dánske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

nariadil:

1. **Žaloba o neplatnosť sa v rozsahu, v akom smeruje proti rozhodnutiu Komisie z 9. októbra 2009, zamieta ako neprípustná.**

2. **Konanie o návrhoch organizácie Internationaler Hilfsfonds eV smerujúcich k zrušeniu konkludentného rozhodnutia Európskej komisie, ktorým bola zamietnutá jej žiadosť z 15. októbra 2009 o prístup k dokumentom týkajúcim sa zmluvy LIEN 97-2011, sa zastavuje.**

3. **Internationaler Hilfsfonds znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii v súvislosti s návrhmi na zrušenie v rozsahu, v akom smerujú proti rozhodnutiu Komisie z 9. októbra 2009.**

4. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli organizácii Internationaler Hilfsfonds v súvislosti s návrhmi na zrušenie v rozsahu, v akom smerujú proti rozhodnutiu Komisie z 1. decembra 2009.**

5. Dánske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.

V Luxemburgu 24. marca 2011

Tajomník

E. Coulon

Predsedníčka komory

I. Pelikánová